



V PASTI SMRTI

NĚKDY SE PRAVDA STANE PASTÍ,
ZE KTERÉ NENÍ ÚNIKU.

MIA STEPHANIE

V PASTI SMRTI

MIA STEPHANIE

ANOTACE:

Mezi životem a smrtí existuje tenká hranice, kterou jsem právě překročila.

Vždycky jsem byla „ta hodná holka“, co se snažila s každým vyjít. Jedna osudná noc v baru ze mě ale udělala oběť brutálního útoku. Zatímco moje tělo bojuje o život v houstonské nemocnici, moje vědomí bloudí ulicemi jako neviditelný přízrak.

Detektiv Soner Grant je zvyklý na drsné případy, ale tentokrát mu intuice napovídá, že v mém případě něco nehraje. Netuší, že stojím přímo vedle něj, doprovázím ho na každém kroku a zoufale se snažím o kontakt. V boji proti bezohlednému podsvětí a času, který se mi v kómatu krátí, musím najít způsob, jak se spojit s mužem, který je mou jedinou nadějí na spravedlnost – a možná i na návrat do světa živých.

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikací, 1. vydání a 10. knihu v edici Secret Press

Autor © Mia Stephanie

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

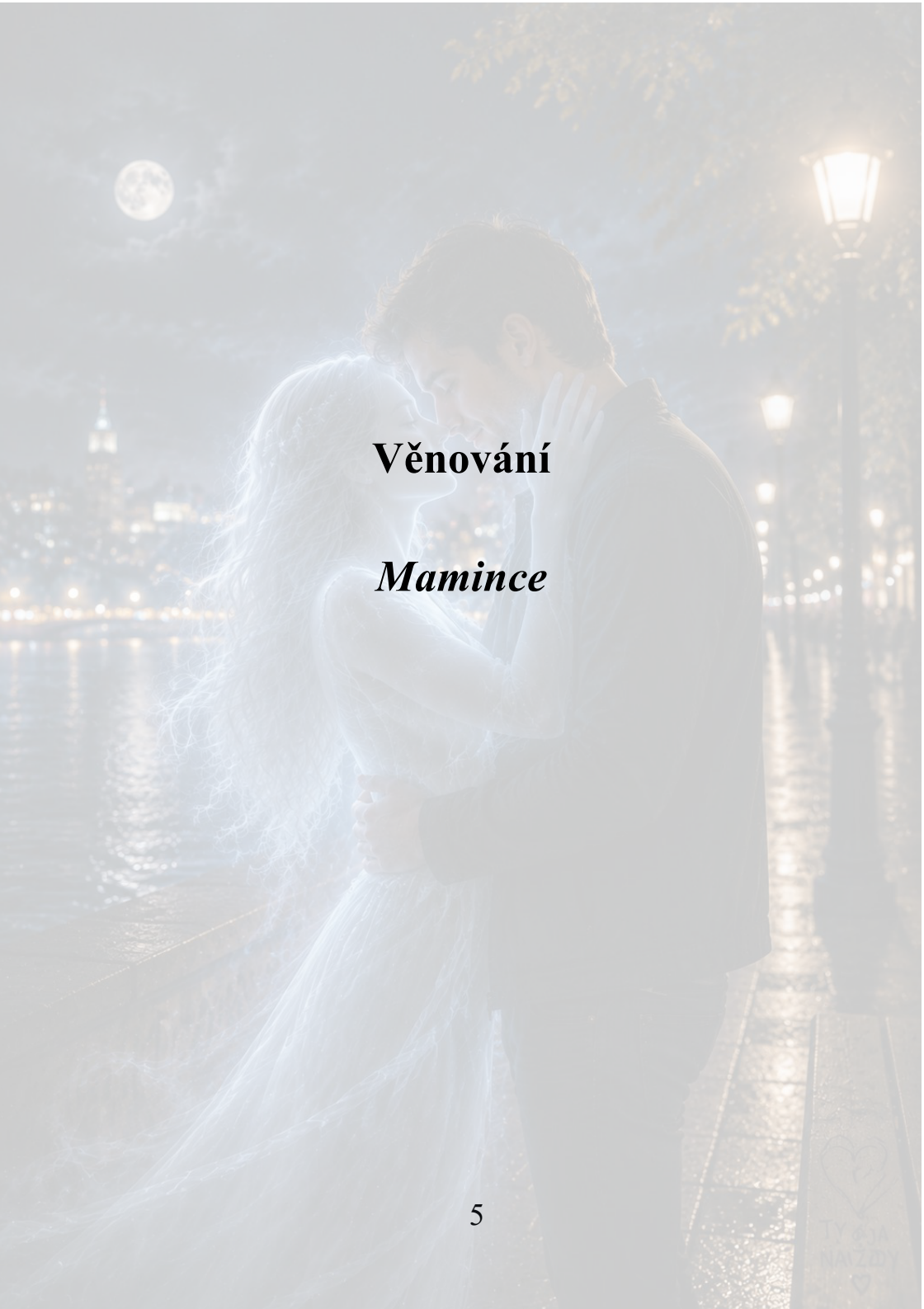
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-11-3 epub

978-80-88553-10-6 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

A romantic couple is shown in a close embrace on a city waterfront at night. The woman has long, flowing blonde hair and is wearing a white dress. The man is wearing a dark jacket. They are standing on a paved walkway next to a body of water, with a city skyline and a full moon visible in the background. Streetlights line the path, and the overall atmosphere is soft and romantic.

Věnování

Mamince

Kapitola 1

Kyra

„Kyro, chceš hodit domů?“ posadí se Clay s úsměvem k baru. Nenabízí mi jen odvoz domů, ale také společnost na dnešní večer.

„Děkuji, ale ne. Mám tu ještě nějakou práci,“ ukážu ke třem opilým štamgastům.

„Tak je vyhod’“, řekne, jako by to bylo tak jednoduché. Pracuju v tomhle pajzlu už dva roky a nějaký měsíc a za tu dobu jsem se naučila tři věci.

Opilce se nedá vyhodit jen tak. Čím víc jim říkám, ať jdou, tím déle zůstávají.

Pak věc, kterou provozuju dost často – paňákové dary. Maximální počet... tři. Zbytek plivu do láhve od piva.

Poslední... Claye se snad nikdy nezbavím.

Táhneme spolu skoro stejnou dobu, jako zde pracuju. Máme hodně společného a nejsou to jen naše blond vlasy. Ale asi jako jediný chápe můj trapný smysl pro humor.

„To nejde, Clayi. Mám ještě hodinu do zavíračky,“ utírám sklenku. „Jdi domů, neboj se o mě, vezmu si taxi.“

„Jsi děsná, ale dobře. Měj se a ozvi se, až dorazíš,“ vstane na své dlouhé svalnaté nohy. Když se k němu natáhnou přes bar, jemně mě

políbí na rudě nalíčené rty. Zastrčí mi pramen vlasů za ucho a usměje se. „Nikdy mě nepřestane bavit tohle dělat.“ A je to pravda. Zřejmě má nějakou úchylku. Neustále mi upravuje háro.

„Jdi už, nebo tě praštím,“ zasměju se. „Dobrou noc,“ popřeju.

„Dobrou a napiš,“ odchází. Dívám se na něj s úsměvem.

Clay je tak trochu blázen. Takový milý ňouma, který vás nikdy nezradí. Zastaví se u ochranky, rozloučí se a ještě jednou – naposledy – mi zamává.

„Kotě, hod' nám sem ještě bourbon s ledem,“ zavolá jeden z posledních tří štamgastů.

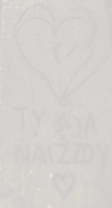
„Už se to nese,“ odpovím, ale všimnu si, že mi došel led. Odeberu se tedy do zadní místnosti, kde do misky nasypu z ledovače několik kostek. Dělá to hrozný rámus, což vážně nesnáším. Vráťím se zpátky, ale mezi futry se zaseknu. Okamžitě zalezu a schovám se za roh. Srdce mi tluče jako splašené. Skoro se nemůžu nadechnout. Z toho, co jsem viděla, mi naskočila husina a slzy se mi derou ven jedna za druhou. Ruce se mi tak rozklepou, že upustím misku s ledem, čímž na sebe upozorním. Sakra!

Chytím se za ústa. *Pane Bože, co jsem to jen udělala?* Nadávám si v duchu. Pohlcuje mě panika.

Tam v baru jsou čtyři muži a zabili ochranku i ty tři štamgasty. Teď jsem na řadě já. Proč? Protože jsem je viděla. *Nechci ještě umřít. Je mi teprve dvacet pět. Chci žít.*

„Někdo tam je, zkontroluj to a vyříd' to.“

Zaslechnu silný přízvuk.



Hledám možné místo k úkrytu, ale místnost je malinkatá, bez jediné šance na záchranu. Vezmu do ruky tágo od kulečnicku a držím ho pevně, i když se mi potí ruce. Mám tak hrozný strach z možné smrti, že se o mě pokouší infarkt. Vyčkávám na svou chvíli.

Když se přiblíží muž, jehož odraz vidím v okně naproti sobě, jsem připravená se bránit. Budu za svůj život bojovat. Takže se připravím, stisknu tágo tak silně, až mě to bolí a v tu správnou chvíli ho praštím po hlavě a dám se na útěk. Netuším, co dělám, v hlavě mám jen to, že dneska prostě neumřu.

„Zdrhá!“ zaslechnu ten ostrý přízvuk a pak vystřelí. Chvilku trvá, než mi dojde, co se stalo a že mnou vlastně projela kulka. Jen tam prostě stojím s vyraženým dechem a slzy mi stékají po tváři. Ostrá bolest mi proletí hrudníkem a pomalu se dostává do celého těla. Tlak mě srazí k zemi.

Jsem jen kousek od východu, jen maličkatý kousíček. Podívám se tam, natáhnu ruku a snažím se doplazit do bezpečí. Mám tvář nasáklou slzami a z hrudi mi teče spousta krve. Cítím to... vyprechává ze mě život. *Ne, nechci umřít. Ne takhle.*

„Co ty tady děláš?“ někdo se nade mnou sklání. Chytí mě za rameno a otočí na záda.

Trhaně nabírám dech, ale s každým pohybem hrudníku ze mě vytéká nový potůček krve.

„Pro... prosím,“ vydám ze sebe z posledních sil.

„Blbá,“ usměje se tak mrazivě a děsivě, že se rozpláču ještě víc. Namíří k mé hlavě pistoli a vystřelí.

Poslední slza mi steče po tváři a pak nastává tma.

Přežila jsem to. Jsem celá, nic mě nebolí. Usměju se, když si uvědomuji, jaký zázrak se stal. Žádná krev už ze mě neteče. Cítím se... skvěle. Jako znovuzrozená. Posazuji se, ale něco je jinak. Špatně.

Podívám se na své ruce. Jsou průhledné!

Vykulím oči a zděším se.

„Pane Bože, co se to děje?“ vyjeknu. Prudce vstávám a hledím na postel. Chytám se za ústa a začínám couvat dozadu. „Co se to, sakra, děje?“ Koukám na své tělo, přitom jsem tady. Stojím a hledám vhodné vysvětlení toho všeho. „Já jsem... jsem mrtvá?“ natahuji před sebe své roztřesené ruce. Pak se dívám na přístroje. „Ne, žiju, ale jak to...?“ nechávám větu otevřenou. „Já jsem duch!“

Kapitola 2

Soner

Už sedm let pracuji na protidrogovém oddělení policejního sboru známém jako DEA – v Houstonu. Moje případy jsou vždy jedny z nejtěžších, ale všechny je dotáhnu do konce. Jen tentokrát mi něco uniká. Mexičani si v mém městě začínají moc vyskakovat. Jejich ilegální obchody s drogami se rozšiřují i do škol. Nejhorší je, že tyto svinstva nejsou jen tak nějaké – jsou to silní zabijáci.

Přesto se prodej rozšířil natolik, že je téměř nemožné najít počátek všeho.

„Sonere, v parku se našla postřelená žena,“ nakoukne do mé kanceláře můj kolega.

„Dante, jsme protidrogový, neděláme vraždy,“ zvednu k němu své zelené oči.

„Jo, ale ona u sebe měla Zaklínače.“

Zaklínač. Tak se říká oné droze, která z lidí dělá sochy. Na několik hodin je dostane do takových stavů, že jen sedí, nemrkají, skoro nedýchají a jejich tělo prostě ztuhne. Jako by je někdo zaklel.

„No nekecej,“ prohrábnu si hnědé vlasy a poškrábu se na zarostlé bradě. „Měla to v těle?“ okamžitě se zvedám a jdu za ním.

„To nevím. Jedeme do nemocnice, nebo na místo činu?“

„Ted' je tam stejně forenzní, máme chvilku čas, takže do nemocnice,“ vezmu si ještě z věšáku svůj kabát.

Když ale dorážíme na oddělení, nemají pro nás dobré zprávy.

„Bohužel, slečna je stále v kómatu,“ prozradí primář. „Vlastně ani nevím, jestli se probere. Měla střelnou ránu v břicho, kulka proletěla zády, prolétla skrz, a pak jednu v hlavě. Bylo to štěstí v neštěstí. Poranění jsou tak vážná, že pokud se probudí, netušíme v jakém stavu. Zda si bude něco pamatovat.“ Sakra, tohle jsem fakt vědět nechtěl. Jasně, že je mi tý holky líto, ale potřebuju informace.

„Měla v těle známky drog?“ ptám se a Dante si vše zapisuje.

„Ne, nic, kromě trochy alkoholu.“

„Znáte její totožnost?“ položí další otázku Dante.

„Zjistil jsem, že se jmenuje Kyra Lemensonová, je jí dvacet pět let, žije zde a asi pracuje v baru Sanny Day. V zadní kapse kalhot měla legitimaci, mobil a její tričko mělo logo baru.“

„Mohl bych ji vidět?“ zeptám se.

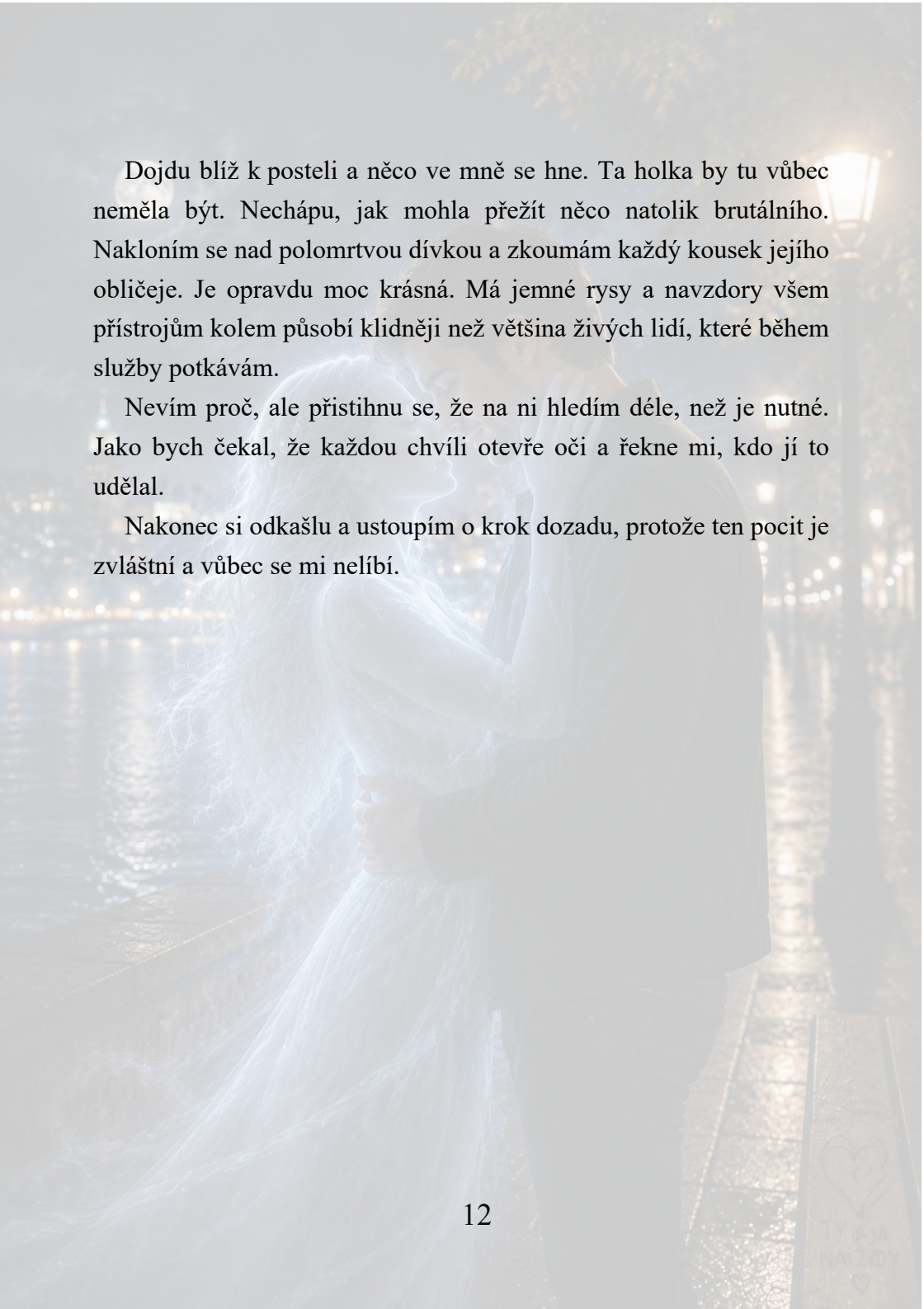
„Ano, jen na chvilku, ale k ničemu vám to nebude,“ pokrčí rameny.

„To uvidíme. Dante, už na místě jejího nalezení něco našli?“ změním úhel pohledu z primáře na Danteho.

„Jdu to zjistit,“ ukáže na svůj mobil a odchází stranou telefonovat, zatímco já se nechám zavést do pokoje, kde je nalezená dívka.

„Nechám vás o samotě. Mám ještě nějakou práci, kdybyste něco potřeboval, řekněte sestřičce,“ ukazuje za průhledné sklo, kde sedí sestra a něco zapisuje.

„Děkuji a na shledanou.“



Dojdu blíž k posteli a něco ve mně se hne. Ta holka by tu vůbec neměla být. Nechápu, jak mohla přežít něco natolik brutálního. Nakloním se nad polomrtvou dívkou a zkoumám každý kousek jejího obličeje. Je opravdu moc krásná. Má jemné rysy a navzdory všem přístrojům kolem působí klidněji než většina živých lidí, které během služby potkávám.

Nevím proč, ale přistihnu se, že na ni hledím déle, než je nutné. Jako bych čekal, že každou chvíli otevře oči a řekne mi, kdo jí to udělal.

Nakonec si odkašlu a ustoupím o krok dozadu, protože ten pocit je zvláštní a vůbec se mi nelíbí.

Kyra

„Co si asi tak myslíš, že najdeš?“ sedím u svého těla od chvíle, co jsem zjistila, že jsem duch. Snažila jsem se do sebe lehnout, abych se vrátila do těla, ale nefunguje to. Několikrát jsem si chtěla dát facku, ale moje ruka jen proletěla skrz. Poslouchám doktory. Vnímám zvuk přístrojů a nechápu, co se stalo. Proč jsem opustila své tělo?

„Co se ti stalo, holka?“ ten muž drží můj obličej v dlaních a otáčí mě ze strany na stranu.

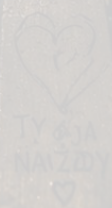
„Spadla jsem ze schodů, chytráku,“ prskám sarkasticky, zvednu se a chodím sem a tam s rukama zkříženýma na hrudi.

„Měla jsi z pekla štěstí,“ vytahuje z bundy pytlíček a poprosí sestřičku o vatovou tyčinku.

„Jasně. Mám takové štěstí, že bych to hned šla oslavit,“ rozmáchnu rukama.

Muž mi udělá stěr zpod nehtů a tyčinku vloží do pytlíčku, který uzavře.

„Taková pěkná holka. Snad se brzo probereš,“ říká, když chytá za kliku. Vrhnu na něj podivný pohled. Ani netuším proč, ale vydávám se za ním. Zastavím se u dveří a podívám se na své tělo.



„Vrátím se,“ nerada opouštím místnost, ale nadechnu se a projdu skrz dveře. Cítím menší brnění a tlak, který mě jakoby vyprdne, až proletím skrz něj.

Ten se zastaví a zamračí se, když jim projdu.

„Co je?“ nechápe druhý policista jeho reakci.

„Nevím, ale jako bych to na chvílku nebyl já.“

„No, asi nemáš nemocnice rád. Tak jsem zjistil, že se to napadení rozhodně nestalo v tom parku. Někdo ji tam musel přenést. Dostal jsem od primáře její oblečení. Hned ho pošlu do laborky,“ pozvedne pytlík s věcmi.

„Tak tam přidej toto,“ vytáhne z kapsy stěr.

„Co to je?“ prohlíží si to ten druhý, zatímco já poslouchám jejich konverzaci.

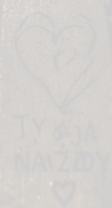
„Stěr za nehty. Možná tam něco najdeme. Já zajdu do toho baru. Třeba zjistím víc,“ poplácá ho po zádech a pak se rozdělí.

„Hej, a jak se mám dostat do práce?“ volá na něj.

„Vem si taxi,“ směje se.

Rozeběhnu se za ním, protože mám takový zvláštní pocit, že pokud mi někdo má pomoci, tak je to určitě tenhle chlápek. Je to přeci policista a vyšetřuje mé napadení.

Nastoupí do auta. Instinktivně si sednu na sedadlo spolujezdce. Přijde mi divné, že se nepropadnu skrz sedačku, ale naštěstí se nic takového nestane, tak nemusím za autem utíkat.



Zastaví před clubem s neonovým nápisem. Vypne motor a odpásá se. Vystoupí a jde rovnou dovnitř. Nikde nikdo. Jen za pultem je moje kolegyně s tričkem nad pupík, a myje sklo. U baru sedí jeden zákazník. Pije pivo, které vypadá, že tam stojí už nějakou tu hodinu.

„Dobrý den, jsem detektiv Soner Grant z protidrogového a chci se zeptat na Kyru Lemensonovou,“ ukazuje průkaz a sedá si na barovou stoličku.

„Kyra je hodná holka, to, co se jí stalo, je strašné,“ říká slečna, odkládá sklenku a utírá bar.

„Nevíte náhodou, kde bydlí?“

„Jo, to vím. Napíšu vám adresu a dokonce myslím, že tady,“ odejde kus dál a něco hledá na baru. „Jo, jsou tu. Klíče od jejího vozu a bytu,“ předává mu je.

„Neznáte někoho, kdo by jí chtěl ublížit?“ prohlížím si svazek klíčů.

„Ne. Kyra je takový ten typ, co nemá nepřátele. S každým vychází a mají ji rádi.“

Ať přemýšlím, jak přemýšlím, nikdo, kdo by mi chtěl ublížit, mě nenapadá.

„Kontakt na její rodinu nemáte?“

„Ne, Kyra nemá rodiče. Tátu nikdy nepoznala a máma jí před nedávnem zemřela. Ta holka má sakra smůlu. Víte, když jsem sem přišla, bylo mi to nějak divné. Všude se nacházel nepořádek, což ona nedělá. Vždycky po sobě uklízí. Nikdy se nestalo, aby byl na baru jediný flíček, a teď tu bylo odemčeno, židle rozházené, stůl vzhůru

nohama a na podlaze jsou pořád nějaké skvrny. Nevím, co to je, ale nejdou dolů. Až tohle zjistí šéf, zabije ji... tedy,“ kouše se do jazyka. „Jsem tak blbá.“

„Ale nejsi, zlato. Jsi vždycky tak hodná,“ naklání hlavu na stranu a usmívám se na svou kamarádku. „A ty, detektive, koukej se podívat na ty skvrny. Je to krev,“ lusknou mu u ucha. On se tím směrem otočí, jako by mě slyšel. Stahuje obočí a neee... nemůže mě přeci hledat. Dneska jsou asi nějaké erupce na slunci.

„Můžu se podívat na ty fleky?“ stoupá si a čeká, až barmanka obejde bar.

„Jasně, jsou tam vzadu a jeden skoro u vchodu,“ ukazuje na parkety a sleduje ho, jak zkoumá dopodrobna jeden flek za druhým. Poklekne k poslednímu a vytahuje mobil. Vytočí číslo a čeká.

„Jo, Dante. Svolej tým a přijďte do baru Sunny Day, jsou tu fleky od krve. Myslím, že jsem našel místo, kde se pokusili zabít Kyru.“

„Aleluja, aleluja, aleluja, alelu-uja,“ začínám zpívat.



Kapitola 3

Kyra

„Tohle je divné. Vidím tu několik fleků od krve a jeden dokonce venku. Je blbost, aby všechny patřily Kyře,“ přemýšlí nahlas Soner a bouchá si tužkou do rtů. Přejíždí pohledem z jednoho fleku na druhý.

„Už jsou udělané stěry. Brzy se dozvíš, komu patří,“ objeví se vedle něj Dante. „Jo, a díval jsem se po kamerách, žádný tu nejsou, ale už sbíráme záznamy z okolí.“

„Jo, ale pokud tu bylo více mrtvol, kde jsou?“ ptá se.

„To nevím, ale zkusím se optat. Třeba někde byla nalezena těla. Jdu to obvolat,“ ukáže na mobil.

Procházím se kolem a prohlížím si Sonerův obličej. Vystoupou bradu, na níž roste několikadenní strniště. Úzké rty, orlí nos a překrásné zelené oči s hustými řasami.

„Ty jsi docela pěkný,“ řeknu.

„Sonere,“ někdo ho zavolá. Oba se za ním vydáme.

„Co?“

„Něco jsem našel. A myslím, že to moc dobře znáš,“ ukáže mu v průhledném pytlíčku zlatý prsten s hadem místo kroužku.

„Tak to vypadá, že Hadi zase zaútočili.“

„Kdo jsou Hadi?“ zeptám se, jako by měla přijít odpověď.

„Já jsem věděl, že v tom budou namočení, ale teď udělali chybu. Nechali tu stopu,“ raduje se.

„Kdo jsou Hadi!“ vykřiknu a on se otočí za mým hlasem. Zamračí se, ale pak rychle prohodí hlavou. Strčí si malíček do ucha a poškrábe se. *Počkat, počkat... on mě slyšel?*

„Jsi v pohodě?“ ptá se ten, který mu ukazoval prsten.

„Mám dneska slyšiny. Asi jsem unavený.“

„Tak jdi domů. Podle toho, jak tě znám, sloužíš už čtyřiadvacítku,“ usmívá se. „Ozvu se, až budu něco vědět.“

„Máš pravdu. Půjdu se trochu prospat. Kdyby cokoliv, dej vědět Dantemu a on mě bude o všem informovat. Dante,“ volá na svého kolegu.

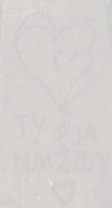
„No,“ nakoukne do baru.

„Máš to tu na starosti.“

Dante jen kývne a pak dál telefonuje. On mizí do svého vozu. Rozhlédne se kolem sebe, jako by někoho hledal. Pak normálně chytne za kliku a chce nastoupit, ale to mě fakt naštvě.

„Já jsem duch a on jde spát. Skvělé. Vážně skvělé,“ strčím mu do ruky. Tentokrát však neproletí skrz, jak očekávám, ale dotkne se ho. Opravdu jsem se ho dotkla. Cítila jsem jeho teplo. Nemůžu tomu uvěřit. Dívám se šokovaně na jeho ruku, pak na něj, jak se zmateně rozhlíží kolem sebe.

„Co to bylo!“ cukne sebou. „Tohle už je vážně nějak divné.“



„No to mi teda povídej,“ vyjeknu. Zkousím se ho dotknout znova, ale nefunguje to. „Proč to nejde?“ začnu do něj mlátit, ale nic.

Tak tady bydlí? No, čekala jsem něco víc než starý smradlavý činžák. Vystupuju z vozu, vlastně skrze něj, a jdu za ním. Sleduju každý Sonerův krok, dokud se nezastaví u vchodu a nezačne mluvit s nějakou stařenkou.

„Ale paní Jasmine, proč jste mi neřekla, že chcete jít do obchodu? Máte na mě číslo, tak stačí zavolat,“ hubuje jí.

Paní táhne malou pytlíkovou tašku, kterou jí hned vezme.

„Přeci tě nebudu otravovat, když jsi v práci,“ pohladí ho po tváři. Až teď si všimnu, že je slepá. „Nechceš skočit na čaj a vzít slečnu s sebou?“ odemkne činžák. Všichni vlezeme do vchodu a pokračujeme do prvního patra.

„Jakou slečnu?“ podiví se Soner.

„Jak... ona... co?“ nechápu. „Ta žena ví, že tu jsem?“

„Jsem tu sám, Jasmine.“

„Nedělej ze mě hlupáka, cítím s tebou ještě někoho. Má silný, až agresivní parfém,“ počichává.

„To je Bond, nejlepší vůně na světě,“ čichám k sobě.

„Ne, Jasmine, jsem tu vážně sám. Zřejmě už budete unavená jako já. Nechcete s něčím pomoci?“ ještě se zastaví mezi dveřmi.

„Ale nemusíš se stydět, že si domů vedeš ženskou společnost. Jen jdi a užij si to, se mnou si nedělej starosti.“

„Tak dobrou, Jasmine,“ políbí ji na tvář a pak odcházíme.

Bydlí o patro výš, přesně nad ní. Odemkne a pokračuje rovnou dovnitř. Když zavírám dveře, projede skrz mě podivná až mrazivá vibrace. Po celou dobu mě to k Sonerovi táhlo, ale nyní... mám až nepříjemný pocit, že bych měla zmizet.

Prohlížím si malou garsonku. Nudličkovou kuchyň a velkou místnost, která slouží jako obývací i ložnice. Soner mezitím zmizí v koupelně.

Mé zorné pole upoutalo jeho ocenění, které má jen tak hozené na polici. Zaprášené, ušmudlané. Jako by pro něj nic neznamenal. Pak kouknu do sešitu, který je na stole. Píše tam něco o těch hadech. Podle všeho jde o lidi prodávající drogu zvanou Zaklínač. Má tam všude nějaké poznámky, psané různými směry, takže se v tom nevyznám. Zaslechnu krok. Otočím se a zůstanu stát s otevřenou pusou.

Je úplně nahý!

Voda z něj stéká jako maličké vodopády. Dokonale vyrýsované tělo zdobí chloupky po celém těle. Má široká ramena, svalnaté nohy a ruce plné vystoupklých žil.

Pročesává si prsty vlasy a přechází ke skříni.

Nemohu přestat koukat přímo mezi jeho nohy. To, co vidím, je smrtící zbraň.

„Do prčic, že ty budeš taky had, nebo nějaký jejich známý... minimálně,“ nakloním hlavu na stranu a olíznu si rty. Nic tak

dokonalého jsem ještě neviděla. Je to poprvé, kdy jsem vděčná za svou neviditelnost.

Kapitola 4

Kyra

Ještě chvílku se věnuje případu. Vyřizuje pár telefonátů s Dantem, od kterého zjistí, že ani v nemocnicích, ani na policii během posledních dvaceti čtyř hodin nebyla hlášena žádná vražda. Jako by si ten zločin dal šlofika. Nezbyvá nám nic jiného, než čekat na výsledky z laboratoře. A nejhorší na tom všem je, že je stále nahý.

„Prosím, obleč se, nebo z tebe zešílím,“ zakrývám si oči, ale i tak si nechávám škvírky, abych nepřišla o ten pohled. „Jak někdo může mít takové náradíčko a být sám?“ A přesně v tom okamžiku někdo zaklepe.

„Moment,“ volá a hodí na sebe aspoň boxerky. Přejde ke dveřím a prudce je otevře.

„No ahoj,“ vejde dovnitř nějaká fakt sexy, nádherná bruneta s vlasy až do pasu. Lesknou se jako tisíce diamantů a má nádherné oči – veliké a tmavě modré. „Koukám, že jsi připravený,“ svým dlouhým prstem mu projede po hrudi. Pak se k němu nakloní a něžně ho políbí. Chytí ji za obě ruce a odtáhne se od ní.

„Dneska jsem fakt unavený. Promiň.“

„Jsi blázen?“ jdu za ním. „Taková luxusní baba. Co bych dala za to, abych byla chlap a mohla si s ní užít. Jdi do ní, chlape.“

„Ale no tak, Cukrouši,“ zajíždí mu do boxerek. Párkrát mu ho pohoní, načež on zakloní hlavu a vzdychne. „Koukej, co jsem si pro tebe dneska koupila.“ Obejde ho, sundá ze sebe kabát a objevuje se před ním jen v krajčovaném prádle. Její snědé tělo se leskne v záři lampičky.

„Ty vogis, tak z tebe jsem i já paf,“ chytnu se za tváře a přejdu blíž k ženě. „Ty jsou pravé,“ zkoumám její prsa. „Mám z tebe mindrák, holka,“ podívám se na svoje malé kozy ve sportovní podprsence.

„Líbí?“ zavlní se v bocích a svůdně se usměje. Tím si ho získá. Soner se zasměje, chytí ji pod zadkem a vyzvedne si ji na sebe. Ve vášnivém líbání skočí do postele.

„Ne, ne, né,“ začínám chápat, čeho budu svědkem. „Ted' ne. Shod' ji ze sebe. No, přeci tu nebudete to, když jsem tu já!“ chytám se za hlavu. Jsem v koncích, zatímco Soner je teprve na začátku. Líbá svou milenkou na prsou a hladí ji po celém těle.

Kapitola 5

Soner

„Jo, kocourku. Ty víš, co mám ráda,“ vzdychá mi do ucha. „Chci si na tobě zarajtovat, kocourku můj.“

„Tak pojd,“ lehnu si na záda a ona si na mě sedne obkročmo. Slastně vydechne. Zavře oči a užívá si mě v sobě, zatímco já mám pocit, že jsem právě zdolal nedosažitelné. Tahle holka ví, jak na mě a popravdě mě má tak omotaného kolem prstu, že jí nikdy nedokážu říct ne.

„Tohle je šílené,“ cítím se bezmocný, obzvlášť když přidá na rychlosti a začne hlasitě sténat. Vydávám ze sebe vzrušené vzdechy. Pulzuje ve mně vzrušení, až se mi kroutí prsty u nohou. Už se blížím k vrcholu. Když v tom... V rohu spatřím průhlednou dívku. Stojí tam a kouká přímo na nás.

„Do prdele!“ vykřiknu a zděšeně se posadím.

„Ježiši Kriste, co je?“ zapiští i moje milenka.

Jenže já se nedokážu pohnout. Srdce mi splašeně buší a kouzlo okamžiku se vytratilo do neznáma.

Dívám se na jedno místo. Kulím oči, zběsile dýchám. „Co je?“ podívá se, kam se dívám já.

„Ty ji nevidíš?“ změním úhel pohledu z místa, kde je ta dívka, na tu, která mi teď sedí na ochablém ptákově.

„Ne, nikoho nevidím,“ je z mého jednání v šoku. „Tak jo, Cukrouši. Asi jsi dneska přepracovaný. Já už raději půjdu,“ ani mě nepolíbí na rozloučenou, rychle se oblékne a pak odchází.

Podívám se zas na místo, kde mě k smrti vylekala ta průhledná postava, ale už ji nevidím. Je tam, nebo to byla halucinace?

„Jsem snad blázen?“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***V pasti smrti***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.